

Vaaleahiuksinen nainen kiljui, mutta tummahiuksinen oli hiljaa. Hän istui kylmällä lattialla ja piteli korvistaan kiinni. Molemmat naiset pelkäsivät kuolevansa, mutta näyttivät sen eritavalla. Harri tiesi, että kaksi naista oli liikaa. Hän ei pystynyt pitämään kahta naista aisoissa kovin pitkään. Tyrmässä oli aikaisemmin ollut vain yksi nainen kerrallaan. Vaaleahiuksinen ei ollut pelkästään blondi. Hän oli myös vähän albiino, se teki naisesta erikoisen. Ja sen takia tyrmässä oli kaksi naista. Blondi vain sattui kävelemään hautausmaan parkkipaikalla ohitse. Hänet oli todella helppo kaapata pakettiautoon. Naisesta tulisi hyvä hattu. "Ole hiljaa siellä!" Harri huusi blondille. "Päästä minut." Harri nosti ihmisennahka paitansa kauluksia, sillä kellarissa oli öisin kylmä. Harri päätti, että kellariin oli pakko saada parempi äänieristys. Joku seuraavista vaatekankaista saattaa olla myös yhtä äänekäs kuin tämä blondi. Vanha talo oli niin vetoisa, että kiljuminen saattoi kuulua naapuriin asti. Blondi piti valmistella ensin. Ihan siitä syystä, että hän kiljui niin kovaa. Tummahiuksisen ehtisi vasta iltapäivällä. Harrilla oli puukko käsissään. Hänellä piti olla jokin ase mukana, sillä hysteerinen nainen saattoi olla arvaamaton. Harri avasi hitaasti tyrmän oven ja tarttui blondia käsivarsista. Tummahiuksinen nainen nousi seisomaan kylmältä lattialta, mutta hän ei tehnyt mitään paetakseen. Hän pelkäsi liikaa, eikä syyttä. Harri talutti kiljuvan naisen pois kellarista ja kuljetti autotalliin. Hänellä oli siellä tarvittavat instrumentit naisen hiljentämiseen ja nahan poistamiseen niin ettei se repeä käyttökelvottomaksi. "Minua odotetaan kotona. Varmasti jo etsitään." Tuleva hattu sanoi. Hänestä voisi tulla baskeri. Se päässä olisi mukava tehdä vaateita. Se olisi kuin taiteilijan oma albiinobaskeri. "Ole nyt hiljaa siinä." Harri kiskoi naisen paidan pois päältä. Hänen ihonsa oli selästä täydellisen vaaleaa. "Mä teen mitä vaan että sä päästät mut menemään." Siitä huolimatta, että nainen kiljui ja oli suurieleinen, hän ei lähtenyt karkuun. Nainen pysyi Harrin lähellä, ja ilmeisesti oli jollain tasolla luovuttanut. Harri etsi veistä jolla hetki sitten uhkaili naista. Sitä ei löytynyt. Harri ei muistanut mihin oli jättänyt sen. Sitä ei näkynyt autotallissa. Vasara oli yhtä hyvä, ellei parempi. Se rikkoi kallon niin varmasti kuin kevät tuli talven jälkeen. Nainen hiljeni nopeasti. Harri nosti jo tahdottoman ruumiin pienelle operaatio pöydälle ja tunnusteli kylmenevää ihoa. Täydellistä, hän ajatteli ja rupesi poistamaan selän puhdasta ja pehmeää nahkaa. Operaatioon meni noin kaksi tuntia. Nahka piti pestä huolellisesti, rasvata ja laittaa kuivumaan. Harri hautasi ruumiin pihalleen. Kuitenkin melko lähelle pientä metsäaluetta. Harrin piha oli suojattu korkealla aidalla, eivätkä naapurit nähneet mitä hän pihallaan teki. Siitäkin huolimatta Harri tiesi olevansa uhkarohkea. Aamu oli kostea. Pihalle tippuneet keltaiset koivunlehdet olivat muuttuneet ällöttävän ruskeiksi. Tämän jälkeen kello oli jo sen verran paljon, että Harrin piti lähteä töihin. Hän oli valmistellut saarnan jo toissa iltana. Tänään seurakunta saisi kuulla hieman anteeksiantamuksen merkityksestä. Harri oli kirkolla hyvissä ajoin. Hän kertasi sakastissa vielä saarnaansa, ja koki sen täydelliseksi. Suntio oli hikinen ja myöhässä niin kuin aina. Hän oli varmasti krapulassa, mutta Harri ei viitsinyt mainita siitä mitään. "Lähdin liian myöhään." Suntio sanoi ja jäi tuijottamaan pienen pöydän ääressä istuvaa Harria. "Mitä?" Harri kysyi. "Sulla on naamassa jotain. Leuassa." Harri pyyhkäisi leukaansa. Sormiin jäi verta. "Ketsuppia. Söin aamulla hampurilaisen." "Hampurilaisen?" Se oli jostain syystä suntiolle (joka oli niin turha mies, ettei hänen nimensäkään jäänyt mieleen) outoa. "Kyllä papitkin syövät niitä." Harri hymyili. "Niin tietenkin." Saarnan jälkeen Harri oli hieman uupunut. Hän ei meinannut päästä millään eroon kirkon rappusilla vanhasta leski rouvasta, joka halusi tietää, että oliko hänen uhkapelejä harrastanut miehensä Taivaassa. Rouva jätti Harrin rauhaan vasta, kun hän lupasi että miehellä oli varmasti kaikki hyvin. Rouva puhui paljon, eikä hänellä ollut mihinkään kiire, vaikka syyspäivä oli sateinen. Harri palasi kotiin. Hän olisi halunnut levätä, mutta kellariin rakennetussa vankityrmässä oli vielä yksi nainen joka piti operoida. Nainen oli ollut sen verran

arka, että Harri uskalsi mennä hakemaan hänet ilman aseita. Nainen oli ollut tyrmässä neljä päivää ilman ruokaa, eikä hänellä olisi voimia laittaa vastarintaa ilman asetta. Samalla kun Harri avasi tyrmän oven. Hän vielä toisti mielessään, ettei naisella ollut asetta. Siinä ajatuksessa vaivasi jokin. Ovi oli kuitenkin jo auki, kun Harri tajusi mitä se oli. Harri muisti mihin epähuomiossaan veitsensä jätti. Se tipahti tyrmän lattialle, silloin kun Harri nouti blondia. Nainen hyppäsi kimppuun oven raosta ja iski puukolla Harrin kaulaan. Harri menetti tasapainonsa samantien ja kaatui kellarin portaisiin. Nainen iski puukolla vielä toisen kerran. Harri ei saanut otetta tummahiuksisesta naisesta joka nousi kellarin rappusia ylös ja karkuun. Hän ei pystynyt liikkumaan. Jos yritti vähänkin, niin haavoista pursusi verta koko ajan enemmän. Harri jäi odottamaan kuolemaa. Se tulisi ennen poliiseja.